

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

Oratio de felici consummatione in virtutibus. X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

3. Necessarium est ergo in omni spirituali actione, ad perficiendum opus debite inceptum, vt communem serues institutionem, & singularitatis caueas notam, atque in dubijs & obscuris causis, superioris sequaris consilium; & cum discretionis moderamine, obedientiam custodias sine fictione. Semper in summo deuotionis gradu posse consistere, non est fragilitatis humanae: & nimis ad exteriora declinare & terrenis inuolui, non est profectus hominis spiritualis, sed perditio totius religiositatis. Quod si speciali gratia fueris à Deo uisitatatus & inebriatus, hominem te noueris esse, non angelum; & carnis sarcinam adhuc gerere, non animae stolam: datam gratiam recole, non innatam. Caue igitur, ne velis sapere plus quam oportet sapere, sed gaudium tempera timore; nec velis altiora praesumere, ne postea humiliatus desperatione frangaris. Cum exterius laboraueris, & necessaria negotia tractaueris; non totus in uisibilibus desinas, sed frequenti meditatione te sursum ad Deum erigas. Pensa, ad quid exteriora ista fiunt & exercentur, quia seruum Dei iuuare debent, non impedire: quatenus terrenis bene moderatis, ad aeterna & inuisibilia facilius tendatur. Vt autem virtutem discretionis in operando, & donum sapientiae possideas in vacando; melius hoc impetrabis deuote orando, & humiliter à Deo petendo, quam propriae industriae vel labori confidendo.

CAPVT X.

Oratio de felici consummatione in virtutibus.

I. O Ro te Domine Pater sanctissime, qui omnia in numero, pondere, & mensura fecisti, qui famulatum tibi debitum, ab omni creatura rationali vis exhiberi, & praecipue in seruis tuis spontaneum seruitium diligis & exquiris dirige actus meos spontaneos in beneplacito tuo, & ad imperium aeternae dispositionis tuae rebelles motus carnis meae reflecte, propriasque voluntates ex integro frangere mihi concede. Sic ordina cunctas affectiones meas, vt malas statim ab initio respuam, bonas fortiter teneam, puras diligam, teque sine corporea imaginatione contemplari discam. Sic tempera vires meas & operationes exterius, vt non totus inhaream infimis: sed semper potens sim me conuertere ad interna: & sine graui tardatione, ascendam ad caelestia. Sic me conserua in aeternorum desiderio, in amore sanctarum virtutum, in fruitione caelestium, vt tu Domine Deus ampliozem inde habeas honorem, & ego salubriorem profectum suscipiam. Non mihi veniat ex tua uisitatione pes superbiae, nec me vexet pestis vanae gloriae. Non me finas Satanæ decipi illusionem, neque falsa rapi dul-

dulcedine, nec priuata deuotione extra communitatem recedere, neque immoderata frangi exercitatione, sed da mihi cuncta cum discretione agere, sine solerti consilio nil prætere; cum timore & reuerentia maiestatis tuæ, in conspectu tuo mundè ac liberè, sine omni passione & corruptibilium rerum affectione incedere.

2. Da humilem & quietum spiritum possidere, effusum & immoderatum nunquam esse; nulli quoque creaturæ vitioso affectu inhaerere, sed tibi soli cor meum mundum & tranquillum conseruare; vt semper ad cælum mente erectus, & tibi Deo meo secretè intentus, à nulla re visibili capiar, sed verus mundi contemptor permaneam. Sic exteriora pro loco & tempore da congruenter perficere, vt nullum interioribus meis sint detrimentum; sed omnis labor & actio pro te assumpta, ad liberius postmodum vacandum, iuuamen mihi præstent & ducatum. Omne etiam quod ago exterius, aut quicquid interius intelligere possum, da mihi simpliciter & purè, pro maiore nominis tui honore, & beneplacientioris voluntatis tuæ amore perficere, meque ipsum tibi in omni ne desiderabili aut naturæ contraria, promptè resignare, patienter quoque præsentis vitæ sarcinam, quoadusque iusseris, & meæ vocationis terminus venerit, perferre, corpus quoque & animam, tibi creatori meo fideliter commendare. Memèto mei Deus in hora extremæ necessitatis, & fac misericorditer cū seruo tuo, qui non in meritis meis, sed in tua miseratione & pietate confido.

CAPVT XI.

De charitate Dei & proximi, & odio vitiorum.

Phil. 3.

1. **D**Eus est beatitudo animæ, nec vlllo bono creato fit anima beata, nec veraciter sapiens; nisi Deum super omnia amando, & omnia infra Deum ex corde vilipendendo. Vnde Paulus dicit: *Omnia arbitratus sum vt stercora, vt Christum lucrifaciam.* Charitas nobilis est virtus, & ex Deo nata: quæ animam, quam replet caelestem facit, & mundo alienā. Charitas odit vitia, damnat delicias, persequitur malum, & vim facit naturæ: vt vincat, quicquid Dei & virtutibus est contrarium. Sicut aqua & ignis contrariantur, sic charitas Dei & amor mundi non sociantur. Quanto magis seipsum quis vincit, & defectus suos emendat: tanto plus amor Dei in eo crescit, & carnis affectus marcescit & decrefcit. Qui malè se habet, & de hoc non dolet, sed incorrigibilis manet: lædit charitatem, & dissipat bonum pacis. Non est aptus ad concordiam, nisi qui relinquit suos peruersos mores, quibus offendere potest Deum & secum habitantes. Si vis habere cha-